

Живорад НЕДЕЉКОВИЋ

СЕНКА

Ех, како расту сенке недоступних грана
На подлози од кровова. Шарене бенке пркосе
Поветарцу и мојој издуженој сенци: тако се
Лепо играју на жици. Као да је и данас

Дечји смех у њима, као да дечак трага
За први пут виђеном птицом, а за клицом
Зумбуда девојчица. Расипа се оближњом улицом
Та сен и полен. Ех, лено корачам, а моја нага

Сенка хоће много више од пуке
Видљивости на било чему. Нему је гонетам,
Упоредо са другим, краткотрајним. С руке

Тајним покретом склањам лет којег се бојим,
Са пипеле сенку секире. Увире у мене, док сметам
Општем расту, моја сенка: не дам другде да постоји.

МИРНА НОЋ

Умањена уличном расветом за важну примесу
Суштине, ноћ се ослања на дубоки сан живих.
Типине се множе у спаваћим собама кућа кривих
За поремећену симетрију, а изван њих одавно јесу

Прецизно подељене. Ниоткуд петао да се огласи,
Ниоткуд сове да позове миша, да стиша или увећа
Неки страх. Спретност лопова љубав псећа
Лавезом ниједном да провери, ниједном да угаси

Храброст, под овим звездама увек лакому и кратку.
Ниједног пуцња да нечији мозак проспе,
Да одан узвишеном задатку одмах испреде гатку

О томе за главе потомака. Окренута себи као жртви
Ноћ не хаје за виле, вампире, ину господу и госпе
Из тајних светова. Не ослања се на сан мртвих.

МЕТРЕСА

Под снегом можда још мирише метвица,
Напаја мирисом оне што осташе под покривачем,
Слеђени или ненавикли на метак, смели да означе
Правце и почетак за босоноге који с лица

Стружу сумњу пре него кроче у осунчани метох
Где се нуде бруј звопа и хрпе укусног меса.
О томе чаврља, док срче чај, мирисна метреса
У салону, крај камина. Знамо је, та малочас је сретох

На улици, разгледа излоге, хладна као метал.
Свуда је има, сија, сва од мириса и трика,
Пуна слика; под Лотрековим покривачем има домет, ал'

Не зна шта може метонимија кад се распвета,
Ал' не слути шта ће бити кад устане кука и мотика,
Кад покривач ледени експлодира као метан.

Из рукописа
Сонетне хронике, с љубављу